

Онзи обѣсникъ, Стоилъ, го дебналъ, види се, скритъ въ тъмното, и при кладенеца го рѣгналъ съ ножъ въ корема. Къню изревалъ, падналъ на мѣсто, слѣзла жена му, събрали се комшиитѣ, успѣли да хванатъ Стоила, но той пакъ се откопчилъ и избѣгалъ. Дигнала се врѣва и вой, събудили дежурния въ дружината, дошла носилка за ранения, но докато го занесатъ до лазарета той свѣршилъ. . . Языкъ за момчето, брей! Дежурниятъ проводилъ войници да гонятъ убиеца, и следъ малко го пипнали до рѣката. . . Страхотия ти казвамъ, господинъ сѣдия — две кѣщи се зачерниха тази нощъ! . . . Преди малко мина отъ тукъ секретаря, пратилъ го командира до станцията да удари телеграма на прокурора. Искаше да те събуди, азъ не му дадохъ. Като стане, рекохъ, ще научи. . . Чункимъ, добро известие, че ще вземаме мюждето. . .

Сѣдията изсърба кафето мълчаливо и излѣзе. Бѣше вече съвсемъ развидѣлѣло, но слънцето още го нѣмаше. Сиво-синьото небе, чисто и хладно, прѣскаше бодро полусвѣтлина надъ разбуденото село. Приятно миришеше на димъ и прѣсенъ торъ. Отъ вратнитѣ бавно излизаха го-